

Věž symbolů

Muž si naposledy prohlédl svoje dílo. Zdálo se, že je s jeho výsledkem spokojený. Nároží vysoké věže bylo pokryto tajemnými značkami, o kterých si byl jistý, že je nedokáže rozluštit nikdo jiný než on a jeho potomci. Tak to mělo být už navěky...

Sotva patrně kývl hlavou. Věž, postavená z masivních kamenných kvádrů, zakrývala sluneční kotouč. Ostatní přítomní sotva dýchali. Nevěřili, že by tu mohla vydržet mnoho století, vždyt' byla zapomenuta kdesi uprostřed pohraničních lesů.

Muž si je prohlížel zpod přivřených víček. Najednou jako by zestárl. „Nikdo ji nesmí zbořit. Vaše rody by stihlo moje prokletí.“ Řekl skřípavým hlasem. Za korunami stromů se zablesklo. Klidně se tím směrem ohlédl, než opět promluvil. „To je moje poslední pomoc. Víckrát už mě neuvídíte.“

Davem to zašumělo. Věděli, že s ním něco není v pořádku. Možná to byl čaroděj, kterého poslali bohové... Překvapeně sledovali, jak vztáhl ruce k obloze a v tu chvíli se zvedl silný vítr. Unášel ho jako pírko, až jim zmizel za obzorem.

Služebná zaslechla hradního pána, jak mluví o tom, že by tu odpornou věž nechal zbořit. Copak nehyzdí celý hrad?! Ani nebyla na strategicky výhodném místě. Nechápal, co to jeho předky napadlo, postavit něco takového uprostřed nádvoří. A pak ty tajemné znaky. Jeho zpovědník měl za to, že jsou dílem d'ábla. Tu starou pověst znal, ale nikdy jí nevěřil. Věděl, že to, co si pověřiví poddaní nedokáží vysvětlit pouhým rozumem, sváděli na pekelné síly. Byla jen jediná možnost, jak jim dokázat, jak moc se pletou.

Dívka pokrčila rameny. Tohle nebyla její starost. Doufala, že pána od jeho úmyslněco odradí, ale i kdyby ne, ona za nic nemohla a proto věřila,

že se jí proroctví netýká. Nebyla přece z urozené rodiny a do toho, co se děje na hradě, neměla co mluvit. Kdyby mohla, přesvědčila by urozeného pána, aby od svého úmyslu upustil. Věž měla ráda a pokaždé, když se na ni podívala, měla pocit, jako by jí hrubě opracované kamenné kvádry vyprávěly dávný příběh o muži, který zmizel bůhví kam.

Když se silné ruce dělníků dotkly prvního kamene, označeného podivnými znaky, obloha se zatáhla těžkými bouřkovými mraky a zvedl se silný vítr. Hradní pán to pozoroval z okna rytířského sálu se zasmušilým výrazem ve tváři. V duchu se přesvědčoval, že za to žádné zlé síly nemohou a přesto se, když se nikdo nedíval, rozmáchlým gestem pokřižoval.

Služebná se na nádvoří zastavila. Naposledy se chtěla podívat na temné kvádry, zakrývající slunce. Jako by v šumění větru zaslechla hlas: „Neváhej a utíkej do sálu. S věží se nesmí nic stát!“ Vyděšeně se kolem sebe rozhlédla. Nikdo ze sloužících nedal najevo, že by se stalo něco zvláštního. Nebo byla opravdu sama, kdo to slyšel?

„Jdi. Řekni pánovi, aby vzal svůj příkaz zpět!“ Hlas by neoblomný. Odjakživa si byla jistá, že věž má vlastního ducha, ale nikdy by to nikomu nepřiznala. „Slyšela jsi?! Musíš to udělat a zachránit pánův rod!“ Přikývla. Odložila putnu s vodou, kterou vláčela do kuchyně, podkasala si sukni, aby o ni cestou nezakopla a hnala se do paláce.

Bez dechu se uklonila. Dřív, než ji pán vyzval, aby mluvila, vyhrkla: „Pane, ta věž nesmí být zbořena. Tvůj rod jinak stihne prokletí, zrovna tak, jak vypráví ona pověst.“ Zvedla oči pokorně sklopené k podlaze, aby si ověřila, že ji pán vůbec poslouchá. S hrůzou sledovala, jak se rozpřáhl, jako by jí chtěl dát políček. „Další, kdo věří těmhle babským pověrám. Tohle si moje čeled' nesmí dovolit!“ procedil mezi zuby. Rukou sjel k opasku, kde měl zavěšenou dýku a tasil.

Nestihla se nikam ukrýt a rána byla vedena přesně. Věděl, kam bodnout, aby jeho útok byl smrtelný. Spokojeně se ušklíbl. Teď už nikdo nebude

rozšiřovat takové lži. Mrtvolu nechal odnést do kaple a vrátil se k oknu.

Nemohl zapomenout na to, co mu řekla. Nezabýval se zkazkami, které se tradovaly mezi prostými lidmi, jenomže i jemu připadalo, jako by zaslechl hlas, který ho nabádal, aby zkázu věže zastavil. Vydal se na nádvoří, pevně odhodlán zachránit svůj rod.

Věž s tajemnými znaky přečkala do dnešní doby. Sjíždějí se k ní historikové z celého světa a přou se o to, k čemu ony značky vlastně sloužily. Někdo v nich vidí staré kamenické znaky, jiný jim přikládá duchovní význam, ale nikdo neví, že poslední člověk, který měl k záhadě klíč, zahynul před mnoha staletími...

Lenka Martinková, 2012

www.ok2bvg.cz/lenka